

Arrest

nr. 135 154 van 17 december 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 september 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 november 2012 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. VAN MAELE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster trad op 5 april 2012 in het huwelijk met G.S., een man met de Belgische nationaliteit.

1.2. Op 6 april 2012 diende verzoekster een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 27 september 2012 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 6 oktober 2012 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 06.04.2012 werd ingediend door:

*Naam: [K.]
Voornaam : [S.]
Nationaliteit: Russische
[...]*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Om dit aan te tonen legt betrokkene een werkloosheidsuitkering dd 01/2012-03/2012 alsook loonfiches van VZW Groep Intro betreffende de maanden januari, februari en maart 2012, van haar echtgenoot voor. Uit deze documenten blijkt dat de Belg een volledig inkomen uit arbeid en werkloosheid heeft dat ligt tussen €1183,88 en €1229,02. Aangezien artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat de bestaansmiddelen van de Belg ten minste gelijk moeten zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en de Belg een gemiddeld inkomen bewijst van €1207 zijn deze bestaansmiddelen niet voldoende toereikend.

Bovendien werd de armoederisicogrens voor een huishouden bestaande uit twee volwassenen vastgelegd op €1459,50. Aangezien het inkomen van de referentiepersoon onder deze grens ligt, loopt betrokkene een verhoogd risico om ten laste te vallen van de sociale bijstandstelsels van het Rijk. Bovendien moeten betrokkenen bijkomend een maandelijkse huishuur van €545 betalen en dit zonder nutsvoorzieningen als gas, water en elektriciteit. De huur bedraagt bijgevolg bijna de helft van het totale inkomen.

Betrokkene, voldoet niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. en daarom wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel.

Zij verschaft de volgende toelichting:

"1.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvSt. 17 januari 2007, nr.166.860; RvSt. 7 december 2001, nr.101.624; RvV 5 juni 2009, nr.28.348).

De aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie dd.06.04.2012 vraagt aan verzoekster om binnen de drie maanden dus ten laatste op 06.07.2012 de volgende documenten voor te leggen: geregistreerde huurcontract, bewijs van inkomsten van de [B]elg. (stuk 2)

Verzoekster heeft zorgvuldig al het gevraagde laten voorleggen door de heer [G.S.] ter bevestiging van zijn financiële draagkracht, en zijn stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Concreet legde hij voor:

- bewijs van ziekteverzekering*
- huurcontract*
- loonfiches VZW Groep Intro & werkloosheidsuitkering.*

Uit zijn inkomsten blijkt onomstotelijk dat de echtgenoot van verzoekster[...] een inkomen heeft van gemiddeld 1250-1300C

(stuk 10)

Groot was dan ook de verbazing van verzoekster als de weigeringsbeslissing dd.27.09.2012 stelt dat hij niet op afdoende wijze heeft aangetoond een gemiddeld inkomen van hoger dan 1207€ te hebben en zijn bestaansmiddelen niet toereikend zouden zijn.

Bovendien legt verzoekster een productenoverzicht voor van Argenta Spaarbank NV voor waaruit blijkt dat de echtgenoot van Mevrouw [K.], de heer [S.] een spaarrekening heeft met een saldo van 25.000,00€, [...].

(stuk 6)

Verzoekster stelt zich waarlijk af waarom als bewijsstukken hem stukken worden gevraagd: huurcontract, bewijs van ziekteverzekering en inkomsten, nu geen van deze gevraagde documenten uiteindelijk blijken te worden aanvaard door verweerder, nu verweerder immers volstaat met de melding dat het gemiddeld inkomen van de heer [S.] vermindert dient te worden met de huurprijs en dit saldo niet volstaat om te spreken van een toereikend en regelmatig bestaansmiddel in de zin van art.40 ter Vreemdelingenwet. Had verweerder de nodige onderzoeksdaten gesteld naar de financiële armslag van de heer [S.] was deze bestreden beslissing er nooit gekomen.

De echtgenoot van verzoekster is mechaniker van opleiding en heeft immer (vanaf 14e jaar met leercontract) gewerkt, zodat er een aanzienlijk spaarvermogen werd aangelegd en er tot op heden een maandelijks, afdoende inkomen is. En dit aldus meer dan 40 jaar op continue basis.

De heer [S.] heeft voor het overige geen enkele schuldenlast (geen onderhoudsgelden, geen leningen,...) zodat hij weldegelijk in staat kan worden geacht in te staan voor zijn echtgenote, huidig verzoekster.

De bestaansmiddelen, inkomsten van de heer [S.] zijn regelmatig en in hoofdzaak voortvloeiend uit arbeid.

Tevens is het zo dat de heer [S.] een behoorlijke huisvesting verschaft aan verzoekster die toelaat haar te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het art.2 van het BOEK II, Titel VIII, Hoofdstuk II,

Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek, alsook een ziekteverzekering heeft die de risico's in België voor hem en voor zijn familieleden dekt.

Het is onredelijk het verblijf te weigeren aan de echtgenote van een Belgisch onderdaan nu die Belgisch onderdaan dermate vermogend is dat hij kan instaan voor de zorg en de tenlasteneming van verzoekster.

Er is dus voldaan aan de voorwaarde ex.art.40 ter Vr.W.

Ten andere is het zo dat verzoekster het Nederlands leert om na regularisatie van haar verblijf zich passend op de arbeidsmarkt te kunnen begeven.

2.

Wanneer de Belg geen toereikende bestaansmiddelen kan bewijzen zoals hierboven beschreven, moet de DVZ een behoeftenanalyse maken van de Belg en zijn gezin en op basis daarvan bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid. De aanvraag gezinshereniging mag dus niet automatisch geweigerd worden wanneer men geen bestaansmiddelen kan bewijzen gelijk aan 120% van het leefloon (tarief persoon met een gezin ten laste).

Verweerder volstond met de verwijzing naar de "ontoereikende" bestaansmiddelen.

Hierdoor wordt de materiële motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsprincipe & het redelijkheidsbeginsel als principes van behoorlijk bestuur geschonden.

Indien DVZ dergelijke behoeftenanalyse had uitgevoerd was prima facie duidelijk geweest dat er bij de beoordeling van de bestaansmiddelen ex.art.40 Ter. Vr. W. weldegelijk stabiele en vooral toereikende inkomsten en spaarvermogens waren.

3.

Ten andere is het zo dat op het attest immatriculatie A vermeld staat dat de geldigheidsduur ervan werd verlengd tot 05.11.2013. (stuk 5)

Dit terwijl er enkel een verlenging kan plaatsvinden voor kortere periode (1/3 maand).

De Burger moet van de overheid een duidelijke gedragslijn verwachten.

Het Bestuur moet vermijden dat de burger in de rechtmatige verwachtingen dewelke hij uit een bestuursoptreden put (i.c. de aflevering van een attest van immatriculatie met geldigheidsduur van meer dan 1 jaar n.a.v. een aanvraag van een verblijfskaart als partner van een burger van de Unie) wordt gefrustreerd (SCHELTEMA, M., Enkele gedachten over het vertrouwensbeginsel in het publiekrecht, Rechtsgeleerd Magazijn Themis, 1984, 538).

Het vertrouwensbeginsel komt er op neer dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (Cass. 10 juni 1988, Arr. Cass. 1987-88, 1313; Cass. 27 maart 1992, R. W. 1991-92, 1466; RvSt nr.27685 van 17 maart 1987).

De burger moet immers van een zorgvuldig bestuur weten waaraan hij zich te verwachten heeft.

In casu wordt dit zorgvuldigheids- en vertrouwensbeginsel aldus ten stelligste geschonden, zodat de motivatie de bestreden beslissing niet kan schragen.

Minstens dient te worden vastgesteld dat op datum van het nemen van de beslissing (op 27.09.2012) ten aanzien van verweerder wel degelijk afdoende duidelijk is dat verzoekster reeds sinds 06.04.2012 reeds bij haar echtgenoot gedomicilieerd is zodat het duurzaam stabiel karakter van het huwelijk van verzoekster niet kan betwist worden en de bestaansmiddelen tijdens deze periode weldegelijk toereikend bleken te zijn."

3.1.2.1. De door verzoekster aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht moet in casu worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 40ter juncto 40bis, §§ 2 en 4 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;*
- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.*

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.*

Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.*

Als een attest van geen huwelijksbeletsel werd afgeleverd, zal er naar aanleiding van een onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk waarvoor het attest werd afgeleverd, niet worden overgegaan tot een nieuw onderzoek, tenzij er zich nieuwe elementen voordoen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden.”

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;”

Artikel 40bis, § 4, eerste lid van de Vreemdelingenwet stelt voorts:

“§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.”

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, samen met artikel 40bis, §§ 2 en 4 van dezelfde wet gelezen, voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de vreemdeling die de echtgenote is van een Belgische man, op voorwaarde dat deze vreemdeling en de Belgische man ouder zijn dan eenentwintig jaar en met elkaar komen samenleven. Tevens moet worden aangetoond dat de Belgische echtgenoot beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, over een voldoende huisvesting en over een ziektekostenverzekering die de risico's in België dekt. Indien deze voorwaarden niet vervuld worden, kan er overeenkomstig artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een beslissing tot weigering van verblijf worden genomen overeenkomstig de bijlage 20 die desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten omvat.

In voorliggende zaak heeft verweerder, na het gemiddelde maandelijkse inkomen van verzoeksters echtgenoot te hebben berekend op basis van de voorgelegde overtuigingsstukken, geoordeeld dat verzoekster in gebreke bleef om aan te tonen dat haar Belgische echtgenoot over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Verzoekster toont door erop te wijzen dat zij een huurcontract, een bewijs van ziekteverzekering, loonfiches en een attest inzake werkloosheidsuitkeringen aan verweerder overmaakte niet aan dat deze op een incorrecte of kennelijk onredelijke wijze tot het besluit kwam dat haar echtgenoot niet beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Zij toont dit ook niet aan door haar echtgenoot zijn professionele situatie toe te lichten, door aan te geven dat zijn inkomen voornamelijk voortvloeit uit arbeid, door te duiden dat hij geen schulden heeft en door uiteen te zetten dat zij Nederlands leert en de wens heeft om in de toekomst actief te worden op de Belgische arbeidsmarkt.

Daarnaast moet worden geduid dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Het bestuur kon op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissingen geen rekening houden met de documenten die verzoekster voegt bij haar verzoekschrift doch die zij voorheen niet aan verweerder ter kennis bracht. Deze stukken, waaronder nieuwe inkomensbewijzen die toelaten vast te stellen dat verzoeksters echtgenoot ondertussen een iets hoger inkomen heeft dan het inkomen dat kan worden afgeleid uit de aan verweerder meegedeelde stukken, kunnen derhalve niet dienstig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

Verzoekster kan ook niet worden gevolgd waar zij voorhoudt dat verweerder naliet een behoeftenanalyse door te voeren. Verweerder heeft zich namelijk niet beperkt tot de loutere vaststelling dat de gezinshereniger in casu een inkomen aantoonde dat lager ligt dan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Hij heeft tevens rekening gehouden met de reële behoeften van het gezin en erop gewezen dat het aangetoonde inkomen hoe dan ook niet als voldoende kan worden beschouwd aangezien dit ook dient te worden aangewend om huurlasten ten belope van vijfhondervijfenveertig euro per maand (niet geïndexeerd) te dragen, wat overeenkomt met bijna de helft van het aangetoonde inkomen, en dat ook gas water en elektriciteit moeten worden bekostigd.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.1.2.2. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissingen onderbouwen en het dispositief van deze beslissingen kan verzoekster ook niet worden

gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.1.2.3. Aangezien niet blijkt dat verweerder de geldende rechtsregels niet juist en consequent heeft toegepast kan evenmin een schending van het rechtszekerheidsbeginsel worden vastgesteld.

3.1.2.4. Ook een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond. Verzoekster bewijst immers niet dat verweerder enig door haar aangebracht dienstig stuk onterecht buiten beschouwing heeft gelaten bij het nemen van de bestreden beslissingen of dat verweerder deze beslissingen niet deugdelijk heeft voorbereid.

3.1.2.5. Wat betreft de aangevoerde schending van het vertrouwensbeginsel stelt verzoekster dat het attest van immatriculatie dat haar werd afgeleverd naar aanleiding van haar verblijfsaanvraag verkeerdelijk werd verlengd tot 5 november 2013.

Het feit dat een gemeentebediende een incorrecte vermelding aanbracht op een attest van immatriculatie nadat verweerder de bestreden beslissingen reeds had genomen laat evenwel niet toe te concluderen dat verweerder bij het nemen van deze beslissingen een vaste gedragslijn heeft miskend of bij verzoekster rechtmatige verwachtingen had gewekt die vervolgens niet werden gehonoreerd.

Een schending van het vertrouwensbeginsel blijkt derhalve niet.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het redelijkheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Haar betoog luidt als volgt:

“Art.8.1 EVRM bepaalt: Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Het is duidelijk dat de bestreden beslissing het recht op familie-en gezinsleven van verzoekster en de heer [S.] als gehuwd koppel ernstig schaadt.

Het is ten andere ook duidelijk dat de bestreden beslissing het privé-leven van verzoekster zelf schaadt. Verzoekster heeft reeds sedert december 2010 contact met de heer [S.] (Belg) opgebouwd, nadat ze kennismaakten via een datingsite op het internet. Dagelijks spendeerden verzoekster en de heer [S.] een uurtje via SKYPE om elkaar te leren kennen. In de maand juni 2011 planden zij een reis naar Turkije om elkaar persoonlijk te ontmoeten en verbleven zij aldaar een week samen. In augustus 2011 verbleven ze samen gedurende een periode van 10 dagen in Spanje. Gezien de genegenheid tussen verzoek[st]er en de heer [S.] vroeg deze laatste verzoekster ten huwelijk. In september 2011 zegde verzoekster dan ook haar appartement op alsook haar werk om bij de heer [S.] te komen wonen en naar België te komen. Bij aankomst dd.15.09.2011 werd onmiddellijk aangifte gedaan en werd een huwelijksdatum vastgelegd. Op 05.04.2012 huwden zij in België voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Brugge. Op heden zijn verzoekster en de heer [S.] dus reeds 6 maanden gehuwd en kennen zij elkaar reeds bijna 2 jaar.

Verzoek[st]er heeft geen enkele band meer met haar land van herkomst en heeft het centrum van haar prive-en gezinsleven uitgebouwd in België. Al haar sociale, financiële, familiale belangen liggen hier gevestigd.

Het uitvoeren van de weigeringsbeslissing (bestreden beslissing) zou tot gevolg hebben dat verzoekster in haar familiaal leven zou worden geschaad en dit in strijd met art.8.1 EVRM.

Ten andere is het ook zo dat verzoekster inburgeringscursus volgt en lessen [N]ederlands volgt, alsook haar vriendenkring hier heeft uitgebouwd, zodat de uitvoering van de weigeringsbeslissing evenzeer schade zou toebrengen aan het priveleven van verzoekster. Art.8.1 EVRM wordt derhalve geschonden door de Bestreden Beslissing.

De overheid heeft minstens bij haar burger, verzoekster het vertrouwen gewekt dat zij alhier geldig kon verblijven door op attest immatriculatie geldigheidsduur '05 NOV13' te vermelden en hier haar gezins-/priveleven kon uitbouwen."

3.2.2.1. Verzoekster verwijst in de eerste plaats naar haar gezinsleven met haar Belgische echtgenoot ter onderbouwing van haar standpunt dat artikel 8 van het EVRM werd geschonden. De Raad merkt echter op dat de bestreden beslissingen niet tot gevolg hebben dat verzoekster enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen. Verzoekster toont ook niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst of elders. De Raad neemt hierbij in aanmerking dat verzoekster aangeeft hoger opgeleid te zijn en steeds te hebben gewerkt in Rusland, terwijl haar echtgenoot ten dele afhankelijk is van werkloosheidsuitkeringen in België. Uit artikel 8 van het EVRM kan ook geen algemene verplichting voor een Staat afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Waar verzoekster voorts verwijst naar haar privéleven kan de Raad enkel opmerken dat verzoekster nog niet lang in België verbleef op het ogenblik dat de bestreden beslissingen werden genomen, dat zij niet aantoonde dat zij sociale of financiële belangen in het Rijk heeft die dreigen teloor te gaan en ook niet in concreto aantoonde dat enig ander aspect van haar privéleven effectief in het gedrang komt doordat verweerder de bestreden beslissingen nam. Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het privé- of gezinsleven van verzoekster of dat op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om verzoekster toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied. Daarenboven dient te worden gesteld dat zelfs indien zou dienen te worden aangenomen dat er wel degelijk sprake is van een inmenging in het privé- of gezinsleven van verzoekster het in casu in ieder geval gaat om een inmenging die voorzien is in de wet en deze inmenging vereist is met het oog op het bereiken van een in artikel 8, tweede lid van het EVRM bepaalde doelstelling. Het kan immers niet worden ontkend dat de vereiste dat vreemdelingen die naar België wensen te immigreren om hier een gezinscel op te bouwen dienen aan te tonen dat zij in België over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zullen kunnen beschikken nodig is om te voorkomen dat de Belgische overheid zou worden geconfronteerd met een steeds groter wordende groep personen die beroep doen op steunverlening en de Belgische Staat niet meer bij machte zou zijn om hulp te verstrekken aan de eigen onderdanen en de vreemdelingen die heden reeds legaal in het Rijk verblijven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

3.2.2.2. Gelet op voorgaande vaststellingen kan verzoekster ook niet voorhouden dat de bestreden beslissingen strijdig zijn met het redelijkheidsbeginsel.

3.2.2.3. In zoverre verzoekster nogmaals de schending van het vertrouwensbeginsel aanvoert en haar uiteenzetting uit het eerste middel herhaalt, kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van dit onderdeel van het eerste middel.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

G. DE BOECK